

בש"פ 7063/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7063/20

כבוד השופט ע' פוגלם

לפני:

פלוני

העורר:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

ערר על החלטת בית המשפט המוחזק בחיפה (כב'
סגנית הנשיא ד' סלע) בפע"מ 10748-03-20 מיום
16.9.2020

תאריך הישיבה:
(3.11.2020) ט"ז בחשוון תשפ"א

בשם העורר:
עו"ד ליאוניד פרחובניק; עו"ד גליה גולדברג

בשם המשיבה:
עו"ד עינת כהן-גרוסמן

ההחלטה

לפניי ערר לפי סעיף 23 לחוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006 (להלן: "חוק ההגנה על הציבור או החוק") על החלטת בית המשפט המוחזק בחיפה (כב' סגנית הנשיא ד' סלע), שבה הוטל צו פיקוח ומעקב בעניינו של העורר (להלן: "צו הפיקוח או הצו").

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

1. העורר הורשע על פי הودאותו בעבירה של ניסיון ל谋שה סדום לפי סעיפים 347(ב) ו-25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בנסיבות המניות בסעיף 345(א)(1) לחוק זה (להלן: עבירתה המין). לפי האמור בכתב האישום המתוון, ביום 12.2.2000, עת היה העורר קטין בן 14 שנים ושלושה חודשים והוא במכון השיר לרשות חסות הנוער לצורך אבחון בתיק אחר (ראוי להלן), ניגש העורר למתלוון (שהיה צער ממנה בכשנה) בעת שהו לבד, הפיל אותו על הרצפה, הפסיק את מכנסי המתלוון, וניסה להחדיר את איבר מינו לפיה הטעמה של המתלוון, תוך שנתקט אלימות. ביום 9.7.2003, עת העורר היה בן 17 ו-8 חודשים (העורר נולד ביום 16.11.1985), גזר בית המשפט המחוון לנוער בחיפה (כב' סגן הנשיא ח' פיזם והשופטים ר' שפיראו' ש' צמח) על העורר עונש של 5 שנות מאסר בפועל ו-24 שנות מאסר על תנאי (ערעור שהגיש העורר על גזר הדין בבית משפט זה נדחה). עוד קודם לכן בשנת 2001 הורשע העורר בעבירות רצח (שביצ' ב-1999), ובגינה נגזרו עליו 17 שנות מאסר בפועל ושלוש שנות מאסר על תנאי (להלן: תיק הרצח או עבירת הרצח). ערעור שהגיש העורר לבית משפט זה בגין הכרעת הדין וגזר הדין נדחה (ראוי ע'פ 01/2026 פלוני נ' מדינת ישראל(לא פורסם)). לפיכך, במועד מתן גזר הדין בעניין עבירתה המין, שהעורר במאסר בגין תיק הרצח. בהמשך לדברים אלה קבע בית המשפט המחוון כי מתוך עונש המאסר בפועל שנגזר על העורר בגין עבירתה המין, ירצה העורר שנתיים בחופף למאסר בגין עבירת הרצח, ושלוש שנים במצטבר.

בסוף דבר ולאחר שנשא בעוני מאסר קצרים נוספים בגין שתי הרשעות בעבירות תקיפת עובד ציבור, שוחרר העורר ממאסר ביום 14.3.2020, והוא בן 34 שנים ו-4 חודשים.

2. לקרה מועד שחרורו, נערכה לעורר הערכת מסוכנות, לפי סעיפים 6 ו-12 לחוק ההגנה על הציבור. בהערכת המסוכנות מיום 30.1.2020, נקבע כי רמת המסוכנות המינית הנש��ת מן העורר היא בינונית-נמוכה, וכי אין התרשםות מקיים פתולוגיה מינית או דחפים מיניים מוגברים. לצד זאת, צוין כי העורר בעל קווי אישיות נרקיסטיים, אגוצנטריים ואלימים, סובל מהפרעת אישיות אנטיסוציאלית, ועלול להיות "מוזצת" בקלות, באופן בלתי צפוי. בוחות הדעת הוזכר גם שהעורר שולב פעמים במחלקות אינטנסיביות לטיפול באלים כלילית, אולם לא סימן את התהילה בהן בעקבות התנהגות אלימה. כן צוין כי לעורר רקע בשימוש בחומרים פסico אקטיביים.

3. ביום 5.3.2020 הגיע המשיבה בקשה להוצאה צו פיקוח ומעקב בעניינו של העורר למשך 24 חודשים. בתגובה לבקשתה טען העורר הן נגד הסמכות לחתן צו כאמור בעניינו הן נגד מידתיות הוץ המבווקש. ביום 10.3.2020 ניתן צו פיקוח ומעקב זמני, בהסתמכת העורר (שתוקן בהמשך בהסתמכת הצדדים). הוץ הזמני כלל בין היתר איסור על צריכת אלכוהול אולם במהלך הדיון בבקשתה להוצאה צו הפיקוח, חזרה בה המדינה ולא בקשה לכלול אותו בצו הסופי. ביום 16.9.2020 קיבל בית המשפט המחוון בחיפה (כב' סגן הנשיא ד' סלע) את הבקשתה והורה על מתן צו פיקוח כפי שתתבקש על ידי המשיבה,odalikman: חובה לשתף פעולה עם קצין הפיקוח וחובת קיום מגשים עמו, במועדים ובתדרות שיקבע קצין הפיקוח מעת לעת; חובה להגיש למרצה הארץ להערכת מסוכנות לקרהת הפיקוח לצורך הערכת מסוכנותו המינית העדכנית של העורר, על מנת לשקל את הצורך בהערכת צו הפיקוח; איסור יצירת קשר עם קרובן העבירה והרחקה לכדי 100 מטר ממקום הימצאתו או מגוריו, ככל שאלה ידועים לעורר; איסור להתחבר, ליצור קשר או לשחות ביחידות עם קטינים מזמן; איסור לעבוד, בין בתמורה ובין בתנדבות, בעבודה המאפשרת שהיא ביחידות עם קטינים; איסור שימוש בסמים מסוכנים או בחומרים פסico אקטיביים; ומתן הסמכויות המפורטות בסעיפים 18(א)-(9) לחוק ההגנה על הציבור לקצין הפיקוח. אשר לטענות העורר לגבי תחולת החוק, בית המשפט קבע כי העורר בא בגדדי החלופה השלישית להגדרת "עברית מין" בסעיף 2 לחוק, שלפיה החוק חל על מי שבמועד ביצוע עבירתה המין (כהגדرتה בחוק) היה קטין, נידון למאסר בפועל ובמועד שחרורו מלאו לו 19 שנים. לאחר שנדרש להוראות חוק העונשין בדבר סדר נשיאת עוני מאסר פלילי, קבע בית המשפט כי את מאסרו בגין עבירתה המין נשא העורר בשנים

האחרונות לפני שחרורו, לאחר גיל 32 (ואעיר כי בשים לב לתאריך הלידה של העורר ועונשי המאסר שנגצרו עליו לאחר העונש על עבירות המין, נראה כי הוא החל לשאת בעונש האמור שנה קודם לכן). עוד צוין כי אין מקום להידרש לספקולציות בגין טרחיש שבו היה העורר מואשם ומורשע בעבירות המין בלבד (וכך גם לא לטענות תיאוריות בדבר ניכוי תקופות מעצר וקיצור שלישי) ומילא דין של העורר בגין עבירה זו נגזר שעלה שהיא בין 17 ו-8 חודשים ולכן בהינתן תקופת המאסר שהושתה עליו – לא היה משתחרר לפני גיל 19. לעניין מידתיות הatzו, בית המשפט נדרש לטענות העורר לגבי המוגבלות ומוצא לדוחות (ועל כך אעומד עוד להלן).

טענות הצדדים

4. מכאן העורר שלפני, שבו חזר העורר על טענותיו בהליך קמא, נגד תחולת החוק בעניינו ונגד חלק מהתנאים שנקבעו בצו. העורר טוען כי העבודה שהוא קטין בעת ביצוע עבירת המין והזמן שחלף מאז ביצועו מחיבים לתיחסות מיוחדת לתחולת חוק ההגנה על הציבור. לטענתו, החלטת החוק לגביו תbialשרירות ואקרראיות, בהינתן השנים הרבות שחלפו ממועד ביצוע העבירה. לפי טענה זו, אם לא היה מרצה עונש מאסר בגין עבירת הרצח, ההגדרה הרלוונטיית היום ל"ערני מין" כלל לא הייתה בתוקף במועד שחרורו מעונש המאסר בגין עבירת המין. בהקשר זה הבahir בא כוח העורר בדיון שלפני כי טענה זו הועלתה על ידו בהמשך ובקשר לטענותיו בדבר הפרשנות המוצמת שיש להעניק להוראות החוק, בהינתן תכלויותיו. עוד טוען העורר כי דבר היותו קטין במועד ביצוע העבירה צריך היה להשפיע גם על הכללים ששימשו להערכת המסוכנות בעניינו. אשר לתנאי הatzו, טוען כי מושך תקופת הפיקוח שנקבעה בו אינה מידתית ואני הולמת את רמת המסוכנות המינית שנמצאה בהערכת המסוכנות וממצאים אחרים בה. עוד טוען כי אין מוקם לכלול בצו הפיקוח איסור שימוש בחומרים פסicos אקטיביים, בהעדר קשר סיבתי בין שימוש בחומרים אלו לבין נסיבות ביצוע העבירה בעניינו; כי יש לצמצם את האיסור על מקומות עבודה למקומות שטבועם או טיבם מתקיים בהם קשר עם קטינים באופן מובהק; וכי אין הצדקה לאפשר לקצין הפיקוח לעורר חיפוש במחשבים של העורר (לפי סעיף 18(א)(6) לחוק).

5. בדיון שהתקיים לפני ביום 3.11.2020 טענה באת כוח המדינה כי החוק חל בעניינו של העורר, שבא בגדודי ההגדרה הנוכחית ל"ערני מין", וכי המועד הקבוע לעניין התחלתה הוא מועד השחרור ממאסר. לעניין המוגבלות שנקבעו בצו הפיקוח, טוען כי מן העורר נשקפת מסוכנות ויש צורך בנסיבות מיוחדות מניעתים לגבייה. באופן קונקרטי, טענה המדינה כי האיסור על צירכית חומרים פסicos אקטיביים נדרש נוכח השימוש בחומרים אלו על ידי העורר במהלך תקופת המאסר, וכן מן הטעם שהם נמנים על גורמי הסיכון שמצוינו בהערכת המסוכנות.צד דברים אלה הודיעה באת כוח המדינה כי בנסיבות החיריגות של המקורה היא נוכנה לוותר על הסמכות שניתנה בצו לקצין הפיקוח לעורר חיפוש במחשביו של העורר, וכי היא מסכימה לצמצום האיסור על שהותו של העורר ביחידות בנסיבות קטינים כך שלא יוכל על בני משפטו.

דיין

6. לאחר ששלמתי את טענות הצדדים, מצאתי כי דין העורר להתקבל באופן חלק, כך שהיקף צו הפיקוח מצומצם – הוא מבחינת משך התקופה שבה הוא יחול, הוא מבחינת חלק מהמוגבלות הקבועות בו לגוף. בפתח דיוןנו שודחו את טענותיו של העורר שלפיהן אין מקום להחיל את הוראות החוק בעניינו, נוכח פרשנות תכליתית של הוראותיו. בהקשר זה טוען העורר כי החוק מלכתחילה מצמצם את תחולתו בעניינים של קטינים ולכן – אין הצדקה להחילו על

העורר שביצע את עבירות המין לפני שני עשורים. לטענת העורר, אלמלא היה נושא את עונש המאסר בתיק הרצח במועד גזירת עונשו בעבירות המין, היה משתחרר לפני שהיא ב-19. לפיכך, ובහינתו מועד ביצוע העבירה כאמור, סביר העורר כי יש לפרש את החוק כך שהוא לא יכול בנסיבות המקorra דן. אכן, בהגדרת "עבריין מין" בחוק ההגנה על הצליבור נקט החוק גישה המבינה בין קיטינים לבין בוגרים כך שהתחוללה של הוראותיו על מי שביצעו עבירה מין בהיותם קיטינים הוגבלה לשתי החלופות המנויות בהגדירה זו (ראו בש"פ 5829/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (30.8.2020)). ברם, אין בדיי לקבל את גישת העורר, המתבססת על חישובים ספקולטיביים לגבי ניכויים שהיו יכולים להיות רלוונטיים לעניין תקופת המאסר הכלולת בגין עבירת המין בתרחיש שבוטקופה זו הייתה היחידה שהייתה מוטלת עליו. כפי שתיאר בית המשפט המחויז בהחלטתו, בהינתן מועד מתן גזר הדין ותקופת המאסר בפועל שנגירה על העורר, מועד שחרורו היה בא בגדיר הגדרת "עבריין מין" הנוכחית גם במנוחת מתיק הרצח. במובן זה, ולאחר הבהיר שמסר בא כוח העורר לגבי גדר טיעוני בדיון, לא הונחה לפני הצדקה מדוע לא להחיל בעניינו את הוראות החוק חרף כך שהוא בא בגדיר החלופה השלישית לסעיף 2, שלפיה עבריין מין הוא מי שב"י מביצועה העבירה הוא היהקיינידז'ולמאסרבפועלובמוועדשחרורומלאלו 19 שנים". צcursor על העורר הוטלו, עת היה על סף בගירות, 5 שנים מאסר בפועל בגין עבירות המין, שנתיים מהן במצטרב למאстро בתיק הרצח. הטענה שלפיה בנסיבות פרטניות אלו היה העורר משתחרר לפני גיל 19 – אם לא היה מושרע בעבירות הרצח – אינה מסתברת בהינתן נתוני הרקע האמורים ואף לא שוכנעת כי לפניו מקרה גבולי בהקשר זה.

7. כמו כן, אין מתקבל את טענות העורר באשר לכלים המוצעעים ששימשו לגיבוש הערכת המסוכנות בעניינו. במשמעותו זה טוען העורר כי הערכת המסוכנות התבססה על פקטורים ועל הטרמינולוגיה הנהוגה לבחינת מסוכנותם של עברים מין בקרים, שאין רלוונטיים לעניינו. עיוון בהערכת המסוכנות מלמד שלא אלה פניו הדברים וכי זו התחשבה בכך שהעורר ביצע את עבירות המין רקtein ועמדה על המשמעות הרלוונטיות הנגזרות מכך. כך למשל צוין כי "הואיל [העורר ע' פ'] ביצע את עבירותיו בהיותו קיטין מתחת לגיל 16, אין להשתמש בכלים ובמדדים הנהוגים באבחן מסוכנות של בקרים ויש להתייחס לגורמים שנמצאו קשורים ברכזיביהם מימי בקרוב קיטינים" (הערכת המסוכנות, עמ' 11), וכן יוחסה חשיבות לעובדה שביצעה את העבירה לפני זמן רב וכך אין עדות להתנהגות מינית חריגה מאז (שם, עמ' 11-12). בנוספ', הערכת המסוכנות عمדה על כך שניתן להתרשם שעבירות המין שבה עסוקין אופיינית לקיטינים, וככל הנראה בוצעה על רקע מניעים של צורך בשליטה וקיים אלימים באישיותו של העורר, וכן בשל קושי בוויסות גשי ורצון להשဖיל (שם, עמ' 10). נדברים אלה בהערכת המסוכנות מלמדים כי היותו של העורר רקtein במועד ביצוע העבירה לא נעלם מסיכוןיה וממצאייה, ואף צוין בה בምפורש כי עובדה זו משפיעה על המדידים הנהוגים באבחן המסוכנות. וכך יש להוסיף כי מטרתו של צו ההחלטה היא למנוע פגעה מינית עתידית בקורבנות פוטנציאליים (בש"פ 14/7768 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (7.12.2014) (להלן: בש"פ 14/7768)). לשם כך, ובבואה לבחון אפשרות להוציא צו פיקוח, נעזר בית המשפט בהערכת המסוכנות הנשקפת מעבריין המין, שנועדה לבחון את מידת הסיכון כי לאחרון יבצע עבירות מין נוספת לאחר שחרורו ממאסר. לפיכך, במקודם הערכה זו נבחן מצבו של הנבדק במועד השחרור והמסוכנות העדכנית בעניינו, ממבט צופה פניו עתיד, ולגבי העורר – בנسبות שנוצרו – כבגיר (ראו והשוו בש"פ 16/7248 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (26.9.2016); בש"פ 12/1098 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (3.6.2012) (להלן: בש"פ 1098/12); בש"פ 11/6817 רפאל נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (6.10.2011) (להלן: עניין רפאל)). נכון המכלול האמור, השגוותו של העורר על הערכת המסוכנות נדוחות.

8. לצד זאת, כאמור אני סביר כי יש להיעתר לבקשתו של העורר לצמצם חלק מן המגבילות שהוטלו עליו בצו ההחלטה. כמתואר לעיל, העבירה שבגינה ביקש צו ההחלטה בעניינו בוצעה בשנת 2000, עת היה העורר בן כ-14 שנים. עסוקנן אףוא בمبرשות המכוונות למי שוחרר ממאסר בגיל 34 בגין עבירה שביצע עת היה בן 14, ומazel לא בוצעו על ידו עבירות נוספות בתחום זה, אף לא לאחר שחרורו, בתקופה שבה עמד בתוקפו צו ההחלטה הזמןי בהליך

דן. נסיבות מיוחדות אלו, לצד הערכת המ██ונות בעניינו של העורר, שמצוה כאמור כי רמת המ██ונות המינית הנש��פת ממנה בינוונית-نمוכה, מצדיקות לטעמי צמצום יחסית של המגבלות המוטלות עליו מכוח החוק, כחלק מהאיון הנדרש בהפעלת סמכויות ההחלטה המינויו בחוק בין האינטראס בהגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין חוזרות לבן זכיותו של העבריין וחירויותיו (בש"פ 962/10 חורבנ' מדינת ישראל, פ"ד סג(3) 638,656-656 (2010)). בתוך כך, בית המשפט נדרש לבחון, בין היתר, אפקטים קשר בין אמצעי ההחלטה והגבילות שהוטלו לסייע נש��ף מעבריין המין; אם ניתן להשיג את מטרות הצו באמצעות תנאי אחר שפגיעתו בעברין המין פחותה; ואם תנאי ההחלטה נקבעו בהתאם אישת לנסיבותו של העבריין הספציפי, לסייע הנש��ף ממנה ולעבירות שבנה הורשע (בש"פ 2090/3 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (26.5.2020); בש"פ 19/6885 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (3.11.2019) (להלן: בש"פ 19/6885)).

9. ישום דרישות אלו, המבטאות את עקרון המידתיות החל על הסמכות להוציא צווי פיקוח ואת אייון הנדרש בין הזכויות והאינטראסים השונים בהפעלה, הביאנו למסקנה כי בנסיבות המקרה דין יש להעמיד את תקופת ההחלטה על 18 חודשים, חלף 24 חודשים. כיצד, סעיף 14 לחוק מעניק לבית המשפט סמכות להאריך את צו ההחלטה מעת לעת, אם מצא כי רמת הסיכון להישנות עבירות מין אינה נמוכה (וראו הסדר המchioד שנקבע ביחס להארכה מעבר לתקופה המרבית, בסעיף 14(ג) לחוק), וזאת על בסיס הערכת מ██ונות מחודשת (בש"פ 12/1098, פסקה 12; עניין רפואי, פסקה 8). לモתר לציין כי אם המשיבה תמצא עילה לכך, היא רשאית לפנות לבית המשפט בהילך מתאים להערכת תקופת ההחלטה לפי הוראה זו ואני מביע ביחס לאפשרות כאמור כל עמדה.

10. כך גם אני סבור כי יש לבטל את האיסור שנקבע בגדרו הצו על שימוש בסמים מ██ונים או בחומרים פסיכו אקטיביים. המדינה הרחיבה בטיעון לפני עליון לחייב שימוש בחומרים אלה הוכר כגורם "מסיר עצובות" ובעל פוטנציאל מגביר סיכון לביצוע עבירות מין (ובעניין זה הפantha לגורם הסיכון שצוינו בהערכת מ██ונות). לטענתה, הרקע של העורר בשימוש בחומרים אלה מצדיק את הטלת המגalfa האמורה בעניינו. ברם, כעולה מכתב האישום שבו הורשע העורר - ביצוע עבירה המין לא נעשה ברקע לשימוש בחומרים האמורים אלה כלל לא מזקרים בו. אף מההקשר הכללי לביצוע העבירה, שלגביה צוין בהערכת מ██ונות כי היא "אופיינית לקטינים", לא עוללה זיקה לשימוש בסמים מ██ונים או בחומרים פסיכו אקטיביים. לפיכך ישנו קושי בנסיבות קונקרטיות אלו בהכללת האיסור על שימוש בחומרים פסיכו אקטיביים חלק מצו שנoud "להגן על הציבור מפני ביצוע עבירות מין" (סעיף 1 לחוק; בש"פ 14/7768, פסקה 8) ואין מקום להוסיף בהקשר זה על האיסור הכללי הקבוע בדיון על השימוש בהם. כאמור, הדרישה להתקאה בין טיבה של מגalfa פלונית בצו ההחלטה לבין הסיכון הנש��ף מעבריין המין נקבעה במפורש בסעיף 13(ב) לחוק, והוא עולה בקנה אחד עם החובה לבחון, כנגזרת של עקרון המידתיות, את מכלול הנתונים בעניין העבריין הספציפי, הסיכון הנש��ף ממנה והעבירות שבנה הורשע (בש"פ 12/8763 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (23.12.2012) (להלן: בש"פ 8763/12); בש"פ 19/6885, פסקה 14; בש"פ 12/5308 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (23.7.2012); בש"פ 1064/12 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (17.4.2012)). בעניינו, לאחר עיון בכתב האישום ונוכח התמונה העולה מהערכת מ██ונות לגבי הרקע לביצוע העבירה העומדת בסיסו הצו, אני סבור כי השימוש בחומרים אלה מצד העורר במהלך תקופת המאסר (שהיקפו לא הובהר, ראו עמ' 4 להערכת מ██ונות) אינו מספיק לקביעת איסור בצו ההחלטה על שימוש בהם, ובהתאם בנסיבות שעליהם עמדתי - מגalfa זו אינה עומדת בדרישת הקשר הסיבתי הנדרש בסעיף 13(ב) לחוק (ראו והשוו: בש"פ 14/8309 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 42 (13.1.2015); בש"פ 14/1741 (ר' ושו)).

מדינתיישראל נחמד, פסקאות 5-6 (26.3.2014) (להלן: עניין נחמד); בש"פ 13/6043 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 3-5 (10.9.2013); בש"פ 12/8763, פסקה 11; בש"פ 09/4876 סירוטין נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (7.7.2009). נוכח קביעתי זו, מבוטלת גם הסמכות שניתנה בצו לקצין ההחלטה לפי סעיף 18(א)(9) לחוק.

11. כמו כן, להשכפתי יש לצמצם את היקפה של המגבלה שהוטלה בצו ההחלטה על תעסוקתו של העורר (בScar או בהתנדבות). המדינה טעונה שהגבלה זו שכזורה הוטלה על כל עובודה "המאפשרת שהיא ביחסות עם קטינים", נדרשת מפני שהעורר ביצע את עבירות המין בקטין בעת שהוא לבדם, וכן מפני שהעורר משתלב לראשונה בחברה, לאחר ששזהה במסר מאחורי סוג ובריח שנים רבות, באופן שמצויך הטלת מגבלות הדוקות. אני סבור כי ניתן לתת מענה לגורמי סיכון אלה שעיליהם עומדת המדינה בדרך שפוגעתה בעורר פחותה (סעיף 13(ג) לחוק; עניין אהmad, פסקה 5), אך שהגבלה האמורה תוכל רק על מקומות כניסה "יעודים" לקטינים (כגון מוסדות חינוך ומוסדות אחרות ייעודיות לאוכלוסייה זו). מסקנה זו מבוססת בין היתר על כך שאمنם העורר ביצע את העבירה בקטין, בעת שהוא לבדם, אולם באותו זמן היה גם העורר קטין, ופער הגלים ביןו לבין המתלוון עד על כנעה אחת. בנוסף, גם בבדיקה מגבלה זו אני סבור כי יש להתחשב במקריםים הkonkretים של הערכת המסוכנות המינית הנש��פת מן העורר, שבגדירה לא נמצא כאמור שהעבירה נערכה על רקע של סטייה מינית או כי ביום סובל העורר מפטולוגיה מינית או מקיים של דחפים מיניים מוגברים. מצאים אלה, לצד הערכת רמת המסוכנות הנש��פת מן העורר כבינוי-نمוכה, מצדיקים לבנותי את הטעון המתואר במגבלה על עובודתו של העורר.

12. אשר על כן, צו ההחלטה שהוצאה בעניינו של העורר עומד בתוקף במשך 18 חודשים, והתנאים שנקבעו בהחלטת בית המשפט המחויזי יעדמו בעינם, בכפוף לשינויים הבאים: בסעיף 4 "קבוע כי" למשיב [העורר - ע' פ'] אסור להתחבר, ליצור קשר או לשחות ביחסות עם קטינים מהם זכר, למעט בני משפחתו"; בסעיף 5 "קבוע כי" למשיב [העורר - ע' פ'] אסור לעבוד, בין בתמורה ובין בהתנדבות, במקרים כניסה "יעודים" לקטינים"; סעיף 6 "ימחק; ולקצין ההחלטה ינתנו הסמכויות המפורטות בסעיף 18(א)(1)-(8) לחוק ההגנה על הציבור, למעט הסמכות הקבועה בסעיף 18(א)(6).

הערר מתקבל אפוא באופן חלקו, כמפורט בפסקה 12 לעיל.

ניתנה היום, כ"ה בחשוון התשפ"א (12.11.2020).

שׁוֹפֵט